

ГАЗЕТА ВЫХОДЗІЦЬ РАЗ У ТЫДЗЕНЬ — ЦАНА 30 Н. ФОН.

БОРГАН БЕЛАРУСКАЙ НАЦЫЯНАЛЬНА-ВЫЗВОЛЬНАЙ ДУМКІ

DIE WEISSRUTHENISCHE ZEITUNG „BAČKAUSČYNA“ („VATERLAND“)

Herausgeber: Wladimir BORTNIK

Postadresse: Die Weissruthenische Zeitung „Bačkauščyna“ („Das Vaterland“), (13 b) München 19, Schliessfach 69.

Druck: „LOGOS“, Buchdruckerei u. Verl., G.m.b.H., München 19, Bothmerstr. 14

Цапа: Нямеччына: на год — 14,— м.; 6 м-цаў — 7,50 м.; 3 м-цы — 4,25 м.; ЗША і Канада: на год — 8,— д.; 6 м-цаў — 4,50 д.; 3 м-цы — 2,50 д.; 1 нумар — 0,20 д. Ангельшчына і Аўстралія: 39 шыл.; 21 шыл.; 12 шыл.; 1 шыл. Бельгія: 210 фр.; 120 фр.; 75 фр.; 5 фр. Францыя: 800 фр.; 450 фр.; 250 фр.; 20 фр. Аргентына: 80 пэз.; 45 пэз.; 25 пэз.; 2 пэз. Неразыхна летніцкай поштай каштуе падвойна. Падвойны нумары каштуюць падвойна. Паддзіночныя нумары газеты разам з «Каласкамі» ўважаюцца за падвойныя.

Банковае konto: Zeitung „Bačkauščyna“, Konto Nr. 357-125, Bay. Hypotheken- u. Wechselbank, München.

LE JOURNAL BIELORUSSIEN
„LA PATRIE“

DIE WEISSRUTHENISCHE ZEITUNG
„DAS VATERLAND“

THE WHITERUTHENIAN NEWSPAPER
„THE FATHERLAND“

№ 49-50 (435-436)

Каталіцкія Каляды 1958 г.

ГОД ВЫДАЊНЯ 12

Вясёлых Каляд і шчаслівага Новага Году!

Ізноў Каляды...

У гэтыя святыя сэрца кожнага хрысціянна ўздрыгне і не аднаму сплыве сльза на задуманы твар.

Будзем успамінаць лепшыя Каляды. Ня важна, дзе і калі мы іх праводзілі і ў чым тойца тое «лепшае».

Куццы, сямейны круг навокал накрытага сенам і белым абрусом стала. Свой родны кут, свой абычай, пад сьнежнай беллю аддыхаючая Беларусь...

А сям'я?

Добра, калі ўдалося некім цудам ратаваць жыццё — біялігінную эгзыстэнцыю. Куды лепш, калі кіданая рознымі хвалямі ўцалела сям'я, ратаваўся брат, сястра, сын або дачка. Каляды — гэта перадусім сьвята сям'і. Таму мы і лічым сваіх найбліжэйшых. Калі каго не далічымся, цяжкім каменем кладзецца на сэрцы сум, асабліва ў святлазорную калядную ноч. Апрача таго кожнага з нас гнобяць нязбытныя лютэцтвы, раскіданае гняздо, доля выгнаньня.

І не аднаму з нас цяжка ў голаў назойлівае пытаньне: дык ці-ж запраўды хрысціянства апраўдае сябе? Ці-ж запраўды кіруе светам разумны Богляд Божы, а не прыпадэк нейкі ці воля і сіла дужэйшага?

*

Браце! Хоць на хвілінку скажы сваім заботам і хлопатам, каб цябе пакінулі ў супакоі. Тады на крыльях дум перанясіся ў далёкую мінуўшчыну, у той дзіўны край, дзе «многа раз і рознымі спосабамі гаварыў некалі Бог айцом праз прарокаў; ўрэшце гэтымі днямі гаварыў нам праз Сына, каторага настаўніцтвам наследнікам усяго, праз каторага і які стварыў» (Жыд. 1, 1).

Прыгледзься прыйсёцу на свет таго, каторы ёсць «наследнікам усяго, праз каторага і які стварыў». Беднасьць — але радасьць, пагарда земскай славай і багаццем — але веліч Боская ў васобе кволага Дзіцятка. Пастухі прыносяць яму свае дары, анёлы — свае напевы.

Прачытайма расказ сьведкі першай рукі: якая прастата, скромнасьць і які чар б'е з кожнага слова:

«І калі яны там былі, надыйшоў Ёй час радзіць. І радзіла сына свайго першароднага, спавіла яго ў пялёнкі і палажыла ў жолабе, бо ня было ім месца ў гасподзе. Былі-ж у той ваколіцы пастухі, якія вартавалі ў ночы стаду сваю. І вось анёл Госпада з'явіўся пры іх і яснасьць Божая асьвятліла іх, чаго яны моцна перапалохаліся. І сказаў ім анёл: ня бойцеся, бо вось абвясчаю я вам вялікую радасьць, якая будзе для ўсяго народу: бо сям'я ў месце Давіда нарадзіўся вам Збаўца, каторы ёсць Хрыстусам Госпадам. І вось вам знак: знойдзіце дзіця, спавітае ў пялёнкі і паложанае ў жолабе. І раптам з'явілася з анёлам мноства духаў нябесных, якія славмі Бога і казалі: хвала на вышнім Богу, а на зямлі супакой людзям добрае волі» (Лук. 2, 6-14).

Ня цікавілася-б людства гэтай прыгожай ідыліяй прыйсёца на свет Хрыста, каб тое народжанне ля Бэтлему Дзіцятка не загаварыла пазней. А мова яго дзіўная, якой свет яшчэ ня чуў.

«Багаслаўлены ўбогія духам, іх бо ёсць валадарства нябеснае. Багаслаўлены ціхі, бо яны будуць пашчэпаць. Багаслаўлены, што прагнуць і смагнуць справядлівасьці, бо яны будуць насыча-

ны. Багаслаўлены чынячыя згоду, бо яны будуць названы Божымі сынамі»... «Адпускаюцца табе грахі твае». «Ададай Богу Божае». «Багаслаўленыя што слушаюць слова Божае і выпаўняюць яго».

«У гэны час казаў Езус жыдоўскім грамадам: хто з вас дакажа ўва мне грэх? Калі я вам праўду кажу, чаму вы мне ня верыце?»

«Вучыцеся ад мяне, бо я ёсць ціхі і пакорнага сэрца».

«Я ёсць дарога, праўда і жыццё».

Паскаль пісаў у сваіх праславуемых «Думках»: «Якой-жа гэта марай ёсць чалавек? Што-ж гэта за рэч нячужаная, што за вырадак, які хаос, якое зборышча супярэчнасьцяў, які дзіватвор! Судзьдзя ўсяго, бяз розуму чарвяк прыземны; раздаўца праўды, клёска памылак і няпэўнасьці! Хвала і адкідыш сьвету! Хто-ж можа разблытаць гэты клубок? Калі пачне хваліцца, паніжу яго; калі паніжыцца, вылаўляць яго буду і заўсёды буду зь ім спрацца, дзе шукаюць новых праўдаў навокі

насьці і сваёй абмежанасьці. Ад рэзсансу да эпохі рацыяналізму заставаўся толькі адзін крок. Ды ўрэшце прыйшла разам з брыклівым барокам эпоха гордага рацыяналізму. Розум — зьнічка ўсёдаканалага Бога — стаўся богам. Які «бог» такі й лад. У імя шляхотных клічаў, у імя liberté, égalité, fraternité гілётына адсякаючы галовы раўняла клясы, а распусьніцы выносіліся на аўтар. Не затрымалася людзкасьць у пако-буду і заўсёды буду зь ім спрацца, дзе шукаюць новых праўдаў навокі

адзін капыл на ўсім сьвеце калхозаў, нішчэньне «старых забабонаў і прадра-судкаў» духоўных надбудоў...

І ўжо другое пакаленьне перажывае на собскіх хрыбтах гэты экспэрэмент, які ў сваім геаграфічным і царпным аб'ёме ўсёжж узростае.

Дзе-ж жаролы недаразумеўняў?

Ці-ж ласкавы ўплыв Хрыста, каторага прызнаюць сям'я больш 500 мільёнаў людзей, што носяць яго імя, перастаў дзейць?

Куды-б ня кінулі вокам, каго-б мы не запыталі, інаша адказу ня знойдзем, як толькі той, што карэньне ўсялякае бяды і закатаў у нас самых, у нашай надсаванай грэхам прыродзе. Пажаданьне вачэй: няўмераны гон за багаццямі; пажаданьне цела; шуканьне ўсюды й заўсёды роскашаў; пыха жыцця — вось крыніца грэху. Грэх — гэта парушэньне парадку, асабліва ў сьвеце духоўным. Грэх перапакдае пазнаць праўду, а калі навет і пазнаем праўду, вельмі часта не дастае нам сілаў жыць паводле яе.

Хрыстос прыйшоў, каб зьнішчыць наладарства грэху. Найвялікшая трагедыя людзкасьці ў тым, што ня было яшчэ такога шчаслівага перыяду, каб большасьць людзей на сьвеце знала Хрыста і выконвала яго наказы.

Хрысціянства не апраўдала сябе ня дзеля таго, што ня мае поўнаватраснай рэцэпты на царпны чалавека, але толькі таму, што свет ня жыў хрысціянствам.

Калі на пачатку V стаг. сьв. Аўгустын змагаўся з паганізмам і калі ставіўся закід непатрэбшчыны хрысціянства як рэлігіі для дзяржаўнага ладу, тады вучоны і сьвяты Біскуп Гіппоны адказаў:

«Нахай-жа тыя, якія цьвердзяць, што Хрыстова навука ідзе насуперак дзяржаве, дазваляць утварыць армію зложаную з такіх жаўнераў, якіх хоча бацьчы навука Хрыста. Нахай-жа дазваляць даць нам такіх грамадзян, такіх мужоў і такіх загадчыкаў і слуг, такіх каралёў, такіх судзьдзяў, о, скажу больш, такіх выплатнікаў, такіх зьбіраючых плату — якімі іх хрысціянская навука і рэлігія быць навучылі. Тады нахай асьмеляюцца сказаць, што яна не пагаджаецца з дабрабытам дзяржавы. Мала гэтага, але будуць змушаны прызнаць, што калі-б навука Хрыста была слуханай і ўводжанай у жыццё, была-б яна збаўленьнем дзяржавы». (Ліста да Марцэляліна, 412 г. Мігнэ, II, т. 33, кал. 532).

Шчыра праводжаная ў жыцці навука Хрыста родзіць супакой, які ёсць вынікам ладу ў галінах прыроднай і надпрыроднай.

Аб гэтакім супакоі сьпявалі анёлы ў калядную ноч, калі радзіўся Збаўца сьвету. «Хвала на вышнім Богу, а на зямлі супакой людзям добрае волі».

а. Ч. Сіновіч

У Сьвятую Ноч

«Неба і зямля прамінуць, але словы мае не прамінуць».

Кажнае слова Хрыста было той маланкай, што расьсвятляе цэнтры небасхіду і папярэдае ўдары грому. За словам ішлі сьледам учынкы. Словы былі новыя, ясныя, учынкы заўсёды добрыя.

Прайшоў добра робячы.

І ня мала пайшло за Хрыстом. Іхныя імёны праз стагодзьдзі сьведчаць быццам тыя зоркі на небе і паказваюць на рэчаіснасьць Хрыстовага шляху.

Аднак далёкім ёсць свет ад хрысціянства. Штогод мы сьвяткуем нараджэньне Бога-Чалавека, але ў хлёпчыку, у Палестыне, а не ў сваім сэрцы. Вось тут і драма чалавека. Овідый, а пасля Апостал Павал, паўтаралі: «Бацька лепшае, прабоў, а за горшым ганяюся».

пакуль не зразумее, што ёсць незразумелым вырадам!»

Шмат мудрацоў прыпісвалі рэцэпты для гэтага чалавека-вырадка. Мы знаём мярцвячыну й сьцюдзёнасьць філязофіі стоікаў, выгадную распуснасьць эпікурэяў, шляхотнае сакратаўскае «пзнай сябе». Яшчэ не пранікла хрысціянства ўва ўсе закамаркі жыцця, куды накіроўвала яго інтэнсыўна сярэднявечча, калі павяла разам із здаровым гуманізмам гнільню ізопаганізму. Клікала «адраджэньне» да свабоды, да пазнаньня чалавека. Спадзяваўся чалавек знайсці «поўнага» чалавека ў грэцкай і рымскай старадаўнасьцях. Захапіўся красой міталагічных баяў, зычнасьцю і гармоніяй клясычнай паэзіі, стыльвым выглядам калёнаў, багоў і багінь.

У ап'яным вадвароце адраджэньня шугнуў людзкі розум за межы рэаль-

Хрыста і яго навукі. Жадала перажыць яшчэ адзін экспэрэмент: бязбожны матэрыялізм. Нямецкі рацыяналістычны і агностычны ідэалізм Маркс, Энгельс, Ленін запраглі ў ваглоблі новага крывавага экспэрэменту. Распачалася стрыжка ўсіх слаёў грамадства да ўзроўня пралетара-камуністага, будова на

Усіх Беларусай-каталікоў вітаем зь вялікім сьвятам Нараджэньня Хрыста!

Усіх суродзічаў - Беларусай вітаем з Новым 1959 Годам і жадаем, каб ён прынёс як найвялікшыя поспехі ў нашым нацыянальна-вызвольным змаганьні за Вольную й Незалежную Беларусь!

Рэдакцыя «Вяцёркаўшчыны»

„Александрыя“ беларускіх сьпіскаў зь беларускага жыцця

Гістарычная перакладная аповесць «Александрыя» належыць да ліку буйных і цікавых твораў старажытнай беларускай літаратуры XVII стагодзьдзя. У яе аснове ляжыць гістарычны факт, ускладнены мноствам элементаў з розных вусных і пісьмовых паданьняў і казак.

Сказаньні аб Аляксандры Македонскім (памёр у 323 г. да н. э.), аб далёкіх гераічных паходах, славе й значэньні ягоных заваёваў былі папулярнымі ў сусьветнай літаратуры. Яны ўзьніклі, як мяркуюць, неўзабаве пасля ягонай сьмерці, а ў II—III стагодзьдзі нашай эры былі аформлены ў самастойны твор на грэцкай мове. Пазьней, у IV стагодзьдзі, зьявіліся лацінскія рэдакцыі гэтага твору, якія распаўсюджваліся ў Заходняй Эўропе. У далейшым сказаньні аб Аляксандры Македонскім былі пашыраныя ў паўднёва- і заходня-славянскіх літаратурах — баўгарскай, сэрбскай, чэскай, польскай і інш.

Вялікай папулярнасьцяй карысталася «Александрыя» на Русі, дзе яна йснавала, як мяркуюць, ужо ў X—XII стагодзьдзях, а ў XIII стагодзьдзі ў перапрацаваным выглядзе яна ўваходзіла ў склад хранаграфіў. Зь цягам часу названая аповесць была вядомай у розных рукапісных сьпісах старажытнай літаратуры на Русі.

Значнае пашырэньне атрымала «Александрыя» і ў старажытнай беларускай літаратуры на працягу XV—XVII стагодзьдзяў. Аб гэтым можна меркаваць па дайшоўшых да нас рукапісных сьпісах, якія аўтару гэтага артыкулу ўдалося адшукаць.

Найбольш поўны тэкст зь вядомых нам сьпісаў «Александрый» зьмешчаны ў рукапісным зборніку XVII стагодзьдзя, які захоўваецца ў Дзяржаўнай бібліятэцы імя Салтыкова-Шчадрына ў Ленінградзе.

Другі поўны сьпіс аповесці таксама адносіцца да XVII стагодзьдзя. Рукапіс яго зьмешчаны ў васобным хранаграфіе, які захоўваецца ў Дзяржаўнай бібліятэцы імя Леніна ў Маскве. Характэрна, што гэтыя два сьпісы тэксталагічна супадаюць адзін з адным. Асноўнай крыніцай для адзначаных рукапісных сьпісаў паслужыў польскі пераклад «Александрый», арыгіналам якога была лацінская рэдакцыя аповесці. Перакладчыкам абодвух сьпісаў на беларускую мову былі таксама вядомыя некаторыя іншыя рэдакцыі «Александрый», адкуль яны ўносілі дадаткі ў свой тэкст.

З трэцяйша сьпісу «Александрый», захаваўся толькі невялікі ўрывак, напісаны ў XV—XVI стагодзьдзях і зьмешчаны на першых двух старонках рукапіснага зборніка XVII стагодзьдзя, які захоўваецца ў Дзяржаўнай бібліятэцы імя Салтыкова-Шчадрына ў Ленінградзе.

Чацьвёрты рукапісны сьпіс аповесці без пачатку, напісаны ў Мазыры ў 1697 годзе, знаходзіцца ў Дзяржаўнай біблі-

ятэцы імя Леніна ў Маскве. Няпоўныя сьпісы гэтага твору зьяўляюцца свабоднымі перакладамі на беларускую мову з адной з рэдакцыяў старой «Александрый» на Русі.

Ніводзін зь вядомых нам рукапісных сьпісаў «Александрый» да апошняга часу не апублікаваны і, вядома, таму ня можа зьяўляцца здабыткам шырокага кола дасьледвальнікаў. Між тым, гэты помнік вельмі цікавы для дасьледвальнікаў гісторыі й старажытнай беларускай літаратуры й мовы.

У мастацкай форме на тагачаснай беларускай літаратурнай мове ў аповесці расказваецца аб эгіпецкім цару Анектанаву, які, даведаўшыся аб наступленьні на Эгіпет Пэрсэў, уцякае ў Македонию. Там ён знаёміцца з македонскай царыцай Алімпіядай, у якой нарадзіўся сын Аляксандар. Далей расказваецца аб выхаваньні й рыцарскіх учынках Аляксандра, аб македонскім цару Піліпу, пасля сьмерці якога Аляксандар становіцца македонскім царом і праводзіць бясстрашныя ваенныя паходы ў Эгіпет, Сырыю, Палестыну й Пэрсыю. Расказваецца аб перамозе яго над пэрсідзкім царом Дарыем і аб жаніцбе зь ягонай дачкою Раксанаю.

Побач з рэальна-гістарычнымі падзеямі ў аповесці знайшлі сваё адлюстраваньне некаторыя элементы казачных матываў. Вобразу Аляксандра надаюцца рысы рыцарства, вялікадушша й мужнасьці. Гэтыя рысы Аляксандра асабліва праяўляюцца пры ваенным паходзе яго ў Індыю, дзе ён змагаецца зь нязвычайнымі людзьмі-волатамі Індыйскага цара Пора. Аповесць канчаецца паваротам Аляксандра ў Вавілон і сьмерцю яго ад яду.

Акрамя гістарычна-літаратурнага значаньня, рукапісныя сьпісы «Александрый» вельмі цікавыя для дасьледвальнікаў старажытнай беларускай мовы, бо даюць падставу сьцьвярджаць, што жывая тагачасная беларуская мова выступала ў ролі літаратурнай мовы. Звычайнымі тут зьяўляюцца такія асаблівасьці беларускае мовы, якія не знайшлі свайго адлюстраваньня або сустракаюцца ў вабмежаванай колькасьці ў іншых перакладных помніках дзясянасьці, напрыклад, ужываньне дзеясловаў першага спражэньня цяперашняга й будучага простага часу без канчатка **-(ть)** (пачне, пануе, возьме, пошле); пранікненьне канчатка **-у** ў назоўнікі роднага склону адзіночнага ліку з канкрэтным значаньнем (до палацу, от столу, з листу); пашырэньне канчатка **-овъ (-евъ)** у назоўніках множнага ліку роднага склону (рицеровъ, мечовъ, мужевъ); ужываньне такіх словаў, якія зьяўляюцца спэцыфічнымі й для сучаснай беларускай мовы (**мова, лава, робити, лепей, бачити, досыць**) і г. д.

Рукапісныя сьпісы аповесці дазваляюць вырашыць некаторыя пытаньні, звязаныя зь месцам іх напісаньня. Калі параўняць, напрыклад, поўны сьпіс

«Александрый» ў рукапісе Ленінградзкай бібліятэкі з поўным сьпісам у рукапісе Маскоўскай бібліятэкі, рэдакцыі якіх супадаюць паміж сабою, то выяўляецца, што ў першым зь іх адлюстраваны такія моўныя асаблівасьці, якія не адпавядаюць такім асаблівасьцям другога сьпісу. На аснове параўнаньня некаторых моўных даных можна меркаваць, што яны напісаны ў розных мясцох Беларусі. У сьпісе Ленінградзкай бібліятэкі адлюстраваныя рысы, уласцівыя паўдзённа-заходнім беларускім гаворкам, а ў маскоўскім у большай ступені, чым у лэнінградзкім, сустракаюцца асаблівасьці, характэрныя для паўночна-усходніх беларускіх гаворак.

З другога боку ў рукапісе «Александрый» Ленінградзкай бібліятэкі адлюстраваныя такія лексычныя асаблівасьці беларускае мовы, якія адсутнічаюць у рукапісе Маскоўскай бібліятэкі. Так, у сьпісе Ленінградзкай бібліятэкі найбольш устарэлыя й незразумелыя словы, пераважна запызчаныя зь іншых моваў, на полі рукапісу растлумачаны больш простымі словамі, характэрнымі для жывой старажытнай і сучаснай беларускай мовы (**барзо — вельмі, оздобны — коштотный, уфы — силы і йнш.**).

«Александрыя» — адзін зь лепшых старажытных беларускіх перакладных помнікаў XVII стагодзьдзя. Работа над падрыхтоўкай да выданьня беларускіх рукапісных сьпісаў «Александрый» праводзіцца ў Інстытуце мовазнаўства імя Якуба Коласа Акадэміі навук Беларускай ССР.

У. Анічанка
(«Беларусь», № 11, 1958)

ПОШУКІ

Ад часу заканчэньня вайны шукаю сваю сям'ю, якую балышавікі вывезлі ў Расею.

Каролька Мікалай, сын Язэпа, 73 гады, радз. у Міратычах Наваградзкага павету, у 1941 г. вывезены зь Сенкевічаў Лунінецкага павету;

Лукашэвіч Уладзімер, сын Аляксандра, 63 гады, радз. у Запросі, Лунінецкага павету;

Лукашэвіч (жонка) Аўгенія, дачка Вазыля, 62 г.

Лукашэвіч (дачка) Кацярына, дачка Уладзімера.

Былі вывезеныя балышавікамі ў 1940 г. і знаходзіліся ў лягеры на станцыі Халмагорск Архангельскай вобласці.

Усе весткі ласкава прашу слаць на наступны адрас:

Peter Borkowski
1326 Wellington Ave.
Chicago 13, Ill.
USA

✱

Алесь Юрыс шукае бацькоў Івана й Марыю, а таксама сёстраў Нюру й Марыю зь вёскі Вялікая Обрына спад Міра, пав. Стоўпцы.

Узнагарода 100 (сто) даляраў асобе, якая падасць дакладныя весткі на ніжэй паданы адрас:

Mr. A. Jurys
5434s. 50th St.
Omaha 7, Nebr., U. S. A.

КАЛЯДНЫЯ І НАВАГОДНЫЯ ПАВІНШАВАНЬНІ:

Беларуская рэдакцыя Радыя «**Вызваленьне**» віншуе ўсіх суродзічаў-каталікоў — на Ваўкаўшчыне і ў краінах вольнага сьвету — зь вялікім сьвятам Раства Хрыстовага і Новым Годам і жадае ім здароўя, сілы й вытрываласьці ў змаганьні зь ворагамі свабоды за здэйсненьне сваіх нацыянальных ідэалаў.

✱

Усіх сяброў, блізкіх і знаёмых каталіцкага вераваньня віншую зь вялікім сьвятам Раства Хрыстовага і Новым Годам і жадаю найлепшых поспехаў у жыцьці, працы і дзейнасьці.

Уладзімер Дудзіцкі

УВАГА!

8-га сьнежня 1958 г. пачаліся штодзёныя беларускія радыёперадачы Гішпанскага Нацыянальнага Радыя. Яны перадаюцца ад гадз. 18.30 да 18.45 сярэдняэўрапейскага часу (20.30—20.45 — маскоўскага часу) і паўтараюцца таго самага дня ад 20.45 да 21.00 гадз. на хвалях 32,04 м. (9363 kc/s) і 42,22 м. (7105 kc/s). Адрас Рэдакцыі беларускіх радыёперадачаў:

Radio Nacional de España, Emisión Biclorrusa Castellana, 42. Madrid.

нацыянальных строі. Пажадана, каб гэты звычай увёўся ўсюды, як сталая зьява.

Першы выпадак супольнае ўрачыстасьці ў Таронта прайшоў вельмі добра. Дай-жа Божа, каб ён ня быў апошнім.

Прысутны

✱

У дзень 30-га лістапада, калі ў Таронта ладзілася супольная жалобная акадэмія, прысьвечаная 38-ым угодкам Слуцкага паўстаньня, пасля сьв. Літургіяў былі адслужаныя дзьве Паніхіды — адна ў царкве сьв. Кірылы Тураўскага, другая — у царкве сьв. Эўфрасіньні Полацкай — па беларускіх героях-змагадох, што аддалі сваё жыцьцё за Ваўкаўшчыну. Айцы, што служылі Паніхіды, казалі прынагодныя прыгожыя патрыятычныя казаньні

А.-віч

САДБУРЫ, ОНТ. КАНАДА

Управа мясцовага аддзелу ЗБК адзначыла дзень герояў Беларусі. У суботу, 19. 11. 58. вечарам, суродзіцы сабраліся ў УАП Царкве, на вячэрню, якую адправіў а. Д. Дэнісюк, затым адбылася паніхіда па палеглых змагадох.

а. Д. Дэнісюк сказаў вельмі патрыятычнае казаньне аб цярпеньні Беларускага Народу. Назаўтра ўсе сябры прыйшлі на сьв. Літургію прысьвечаную Слуцкаму Паўстаньню, пасля чаго ўсе з а. Дэнісюком накіраваліся на могілнік, дзе была адпраўленая паніхіда па былых сяброх ЗБК: сьв. пам. Хведару Шульгу й сьв. пам. Адаму Кахаўцу й ягонай жонцы. На магілку сьв. пам. Хведара Шульгі быў узложаны аддзелу ЗБК прыгожы вянок.

Нашу мясцовасьць ахапіў штрайк нікелевай прамысловасьці, дзе была затrudнена большая колькасьць нашых сяброў. Дзеля гэтага акадэмія гэтым разам прайшла вельмі скромна.

Управа аддзелу ЗБК складае шчырую падзяку айцу Д. Дэнісюку й усім сябрам за актыўны ўдзел.

Л. Наркевіч

АДЭЛЯІДА, ПАУДЗЕННАЯ АУСТРАЛІЯ

30 лістапада Беларусы Адэляіды й ваколіц адзначалі 38-ю гадавіну Слуцкага паўстаньня. Раніцай адбылася Багаслужба, якую адслужыў а. Прат. М. Шчурка. Пасля Багаслужбы была адпраўлена Паніхіда за ўсіх тых, што зляжылі сваё жыцьцё на аўтар Ваўкаўшчыны. А. Міхаіл у сваім казаньні адзначыў, што Слуцкакі йшлі ў бой ня толькі за волю й незалежнасьць Ваўкаўшчыны, але й за веру Хрыстоваю, зьяняваную бізбожным камунізмам.

Вечарам сабралася вялікая колькасьць Беларусаў і гасцей на акадэмію, якая была адкрыта нацыянальным гімнам у выкананьні хору пад кіраўніцтвам сп. М. Буралама.

Рэфэрат аб Слуцкім паўстаньні прачытаў сп. Левановіч.

У мастацкую частку ўвайшлі дэклямацыі вершаў, а таксама некалькі нумароў на акарыёне маладых музыкаў сп.сп. А. і Т. Чарнагаловых і І. Акавітага. Пасля гэтага была адыгранна п'еса «Міхалка». Наагул праграма была досыць вялікай і заняла дзьве з паловай гадзіны часу. У ёй першы раз прыймалі ўдзел і дзеці, вучні мясцовай беларускай школы.

Падчас вечару спадарыні Кушнір і Салавей сабралі 21 фунт на пабудову царквы.

П. Трысмакоў

Беларускі тывдзёнік палітыкі, культуры й грамадзкага жыцьця.

Выдавец: Уладзімер Борнік

РЭДАГУЕ КАЛЕГІЯ

Артыкулы, падпісаныя прозьвішчам або ініцыяламі аўтара, не заўсёды выражаюць пагляды Рэдакцыі. Незамоўленыя рукапісы назад не зварочваюцца. Рэдакцыя адказвае на лісты толькі пасля далучэння паштовае маркі або міжнароднага паштовага купона.